

המעשה הוא העיקר

[ע"ד מעות חטים-צרכי החג, לימוד הלכות החג, חודש ניסן, ראה לקמן].

כ"ה אדר *

יום בריאת העולם במחשבה

א. כ"ה אדר הוא היום שבו נברא העולם בדרגת המחשבה, שהוא יום כללי השייך לכל השנה כולה.

להביא תיכף ומיד לפועל ההחלטות שבפנימיות נפשו

ב. כ"ה אדר צריך לעורר אצל כל אחד ואחת מישראל (אנשים נשים וטף) להתחזק בעניני מחשבה ופנימיות נפשו, ובאופן שהחלטות שעושה במחשבתו יבואו תיכף ומיד לידי מעשה בפועל.

חשבון הנפש בעניני מחשבה - מתוך שמחה

ג. כיון שכ"ה אדר שייך לענין של ראש השנה הרי זה זמן של חשבון הנפש, וחשבון צדק לא רק בעניני דיבור ומעשה, אלא גם בעניני מחשבה.

וזאת למודעי שהליקוט כולל הן השיחות המוגהות והן השיחות הבלתי מוגהות (רשימת השומעים), מתשמ"ח ואילך, והוא על אחריות המלקט בלבד.

1) משיחת כ"ה אדר תש"נ - התוועדות ע' 444: "ידוע הפלוגתא אם בתשרי נברא העולם או בניסן נברא העולם, וכשם שלמ"ד בתשרי נברא העולם, הכוונה בזה שא' בתשרי הוא יום הששי למעשה בראשית, יום בריאת האדם, ואילו יום ראשון ממש דמעשה בראשית הוא כ"ה אלול, עד"ז למ"ד בניסן נברא העולם - שיום ראשון דמעשה בראשית הוא כ"ה אדר. ואע"פ שאנו חוגגים ר"ה בתשרי - הרי מבואר ע"ז בתוס' (הובא בכמה מאמרי חסידות) שאלו ואלו דא"ח, והחילוק בין ב' הדיעות הוא, שבניסן היתה בריאת העולם בדרגת המחשבה, ובתשרי - במעשה. וראה ש"פ שמיני תשמ"ט הערה 15 - התוועדות ע' 501: "ולכן לא מצינו בכ"ה אדר (ואחד בניסן מנהגים מיוחדים במעשה בפועל בקשר ובשייכות להענין ד'תחלת מעשיך" - כי להיותו "תחלת מעשיך" במחשבה, הרי זה נשאר בהעלם, ולא בא בגילוי במעשה בפועל".

2) משיחת כ"ה אדר תש"נ - התוועדות ע' 444: "ומזה - הוראה לכל אחד ואחד מישראל . . . דכמו שמחשבתו ית' הרי היא "כולא חד" (וכלו יחיד) עם מעשה, שממחשבתו נברא העולם (שזוהי הבריאה דכ"ה אדר) - כן הוא אצל איש ישראל, שנקרא אדם ע"ש "אדמה לעליון", שמחשבה ומעשה צריכים להיות בהתאחדות אצלו". וראה ש"פ שמיני תשמ"ט הערה 101 - התוועדות ע' 511: "ופשוט, שאף שבניסן הרי זה במחשבה בלבד, הרי, מחשבה זו היא בנוגע למעשה בפועל, בריאת האדם והעולם בפועל, וקיום התורה ומצוות במעשה בפועל, ודוגמתו בעבודת האדם - שגם בניסן אין להסתפק בהחלטה טובה במחשבה, אלא צריך להתחיל תיכף ומיד במעשה בפועל שהוא העיקר".

3) משיחת כ"ה אדר תש"נ - התוועדות ע' 445: "והמעשה הוא העיקר: כיון וכו'".

(* להעיר שבכ"ה אדר שנה זו (תשס"א) מלאו מאה שנה להולדת הרבנית הצדקנית מרת ז"י מושקא נ"ע. המו"ל.

ד. הנ"ל הוא בפרט לכל אחד ואחת מדורנו זה, שזכו להפצת המעיינות חוצה שלא בערך לגבי דורות שלפניו - שכל זה מוסיף כח לעבוד ה' בעניני מחשבה, והמשכת חיות פנימיות הנפש.

ה. עשיית החשבון צריכה להיות מתוך חיות ושמחה, כמו כל עניני עבודת ה' שצריכים להיות "בשמחה וטוב לבב", בפרט בעמדנו בחודש אדר שצריך להיות שמחה בריבוי, "משנכנס אדר מרבין בשמחה".

חידוש באין ערוך לגבי העבודה לפני זה

ו. בכ"ה אדר [יום הולדת הנשמות] צריך להיות חידוש בכל עניני העבודה, הן בעניני הרשות, והן בעניני קדושה, תורה ומצוות, באין-ערוך לגבי אופן העבודה שלפני זה [כמו שזה עתה נולד מחדש].

כ"ה אדר קשור עם יום הולדת כפשוטו

ז. הנ"ל הוא לכל לראש - בנוגע לבני ישראל שיום הולדתם כפשוטו חל בכ"ה אדר, ונפעל גם אצל בני משפחתם, ועל דרך זה גם אצל בני ישראל שיום הולדתם בסמיכות לכ"ה אדר, וגם אלה שיום הולדתם לאחרי משך זמן.

4) שם ע' 444: "ועד שנדפסו ריבוי מאמרים מרבתינו נשיאינו שעד לפני איזה שנים היו רק בידי יחידי סגולה".

5) שם ע' 445: "שזהו תיכף משנכנס אדר, ומזה מובן גודל השמחה כשמגיעין לכ"ה אדר (שבכל יום ויום מל"ה ימים אלו הרבו בשמחה לגבי יום שלפניו)".

6) ש"פ שמיני תשמ"ט - התוועדות ע' 3-502: "שביום בריאת אדם הראשון בכל שנה נעשה "הולדת הנשמות", ומזה מובן גם בנוגע לכ"ה אדר "תחלת מעשיך" במחשבה, שהוא כמו "יום הולדת" דכללות נשמות ישראל (פנימיות העולמות). ומזה מובן גודל החידוש שצריך להיות בעבודת כל אחד ואחד מישראל בקשר עם כ"ה אדר בדוגמת החידוש ד"יום הולדת", היינו שגם לאחר שלימות עבודתו בקיום התורה ומצוות במשך כל הימים (והשנים) שלפני זה, ועד באופן ד'בא בימים", ימין שלמין, צ"ל הוספה באופן של חידוש לגמרי, כמו שהערת נולד מחדש, כלשון הכתוב "אני היום ילדתיך", ובזה גופא - בתכלית השלימות, בדוגמת אדם הראשון שבתחלת בריאתו ה' בגן-עדן, מקומו האמיתי דכאו"א מישראל נשמה בגוף לאורך ימים ושנים טובות, לולי התערבות ענינים בלתי-רצויים כו'".

ובפרט ע"פ הידוע גודל העילוי דיום הולדת - ש"מזלו גובר", היינו, התגברות ה"מזל" דכללות נשמות ישראל, ובהדגשה יתירה בכ"ה אדר (לגבי כ"ה אלול), כי, חודש אדר כולו, "בריא (ותקיף) מזל", ולכן, התגברות המזל בחודש אדר היא באופן נעלה יותר, כיון שהתגברות זו היא בהוספה לבריא ותקיף מזל".

7) ש"פ שמיני תשמ"ט - התוועדות ע' 511: "(כולל לגבי החידוש בכ"ה אדר ופרשת החודש שלפני זה), ובזה גופא - בעילוי אחר עילוי, בלי-גבול שלמעלה מבלי-גבול, ויתירה מזה - לא רק הוספה באופן של בלי-גבול ואין-ערוך שהיא עדיין באותו סוג וגדר כו', כי אם, באופן של מציאות חדשה לגמרי, דוגמת ענין הלידה, היינו סוג וגדר אחר לגמרי".

8) שם: "הן ע"י האיש, והן ע"י האשה, ובהדגשה יתרה אצל האשה - להיותה "עקרת הבית", הן בנוגע לכל בית פרטי בישראל, והן בנוגע לכללות נשמות ישראל . . . ומזה מובן שיום הולדת של אשה (ובפרט אשה צדקנית) שייך יותר להולדת הנשמות דכללות כנסת ישראל".

ובהערה 29: "להעיר שכ"ה אדר הוא יום הולדת הרבנית הצדקנית נ"ע ז"ע (המו"ל)".

9) ש"פ שמיני תשמ"ט - התוועדות ע' 503: "ועד לכאו"א מבני ישראל - שכיון שבכ"ה אדר ("תחלת מעשיך" דהבריאה במחשבה) נעשה חידוש בכללות נש"י (כמו הולדת הנשמות) הרי זה גם הכנה

מוקדש לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח, ולזכות הו"ח ר' רפאל יואל וזוגתו מרת חיי רחל ומשפחתם שיחיו זימערמאן

וא לתלות בכותלי בית הכנסת, ומצווה לפרסם בכל מקום! כתובתינו באינטרנט www.moshiach.net/blind

יחי אדונונו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

להקדים צרכי החג ד"רעך" - ובאופן שהם "כמוך"

ה. ע"פ הציווי "ואהבת לרעך כמוך", צריך להשתדל שצרכי החג יהיו מונחים לפני "רעך", "כמוך", כמו ש"מונחים לפניך", ולא עוד אלא שצריך להקדים נתינת צרכי החג ל"רעך" עוד לפני ההתעסקות בצרכי החג שלו¹⁹.

המעוות חטים צריך להיות "מן הטוב והמתוק שבשולחנו"

ו. הנ"ל צריך להיות באופן שנותן "מן הטוב והמתוק שבשולחנו כל חלב לה", כמודגש גם בדיוק הלשון "מעוות חטים" (אף שיוצא ידי חובת אכילת מצה מכל חמשת מיני דגן) - המשובח שבחמשת מיני דגן²⁰.

לרוץ ולחפש איפה אפשר לתת מעוות חטים

ז. לא צריכים להמתין עד שגבאי הצדקה יבוא למקומו ויבקש כסף עבור צרכי החג, אלא ביוזמתו האישית עליו להיות ברצונו לרוץ ולחפש איפוא אפשר לתת מעוות חטים וכו' [נוסף על הסכום שנותן לפי בקשתו של גבאי הצדקה]²¹.

לעשות חשבון-צדק האם נתינתו היתה "כדבעי לי' למהוי"

ח. גם לאחר ההתעסקות משך זמן נתינת צרכי החג, צריך כל אחד ואחד לחזור ולהתבונן ולעשות חשבון-צדק האם נתינת צרכי החג היתה באופן המתאים, "כדבעי לי' למהוי", או שיש מקום וצורך להוסיף בזה עוד יותר²².

לעשות חשבון אם גדל הסכום דמעשר או חומש

ט. נוסף להנ"ל - נתינת צרכי החג "כדבעי לי' למהוי", מעשר, ועד לחומש²³ - צריך לעשות חשבון שלפי-ערך ההוספה בברכתו של הקב"ה בימים שבינתיים, גדל גם הסכום דמעשר או חומש, ובמילא, צריך להוסיף יותר נתינת צרכי החג²⁴.

להוסיף נתינת צרכי החג עוד לפני שגדל הסכום

י. על פי מארז"ל "עשר בשביל שתתעשר" - יכול וצריך להוסיף נתינת צרכי החג²⁵ עוד לפני ההוספה בברכתו של הקב"ה, וככל שירבה להוסיף נתינת צרכי החג, תגדל יותר ברכתו של הקב"ה בעשירות מופלגה²⁴.

19) משיחת ערב פסח תש"נ - התוועדויות ע' 3-5: "עד כדי כך, שהחיוב ד'מעוות חטים' (שכולל כל צרכי החג) מתחיל שלושים יום לפני החג".

20) ש"פ ויקרא תשמ"ח - התוועדויות ע' 444: "אף שיוצא ידי חובת אכילת מצה מכל חמשת מיני דגן".

21) ש"פ תשא תש"נ - התוועדויות ע' 417.

22) ש"פ ויקרא תנש"א - התוועדויות ע' 414-415. וראה גם ש"פ תשא תש"נ - התוועדויות ע' 421: "ולכן, גם לאחר ההחלטה ליתן צרכי החג כפי הראוי, צריך להתבונן עוה"פ אולי יש צורך להוסיף עוד יותר כו'".

23) "מצוה מן המובחר".

24) ש"פ ויקרא תנש"א - התוועדויות ע' 415.

25) "נוסף על המעשר וחומש".

ח. כ"ק אדמו"ר מלך המשיח הציע בקשר לכ"ה אדר יום ההולדת של הרבנית הצדקנית חי' מושקא¹⁰ (שהוא גם יום הולדת דכל הבריאה כולה) לקיים ולפרסם ה"מנהגי יום הולדת" (ולחרוזה בזה - לזכות ולעילוי נשמתה)¹¹.

מעוות חטים - צרכי החג

להתחיל ה"שטורעם" מיד אחרי פורים

א. יש להתחיל ה"שטורעם" בכל זה מבעוד מועד - שמיד לאחר פורים עוסקים כבר ב"מעוות חטים"¹² והולך וניתוסף בנתינת צרכי החג מזמן לזמן, ומוסיף והולך מיום ליום, ככל שמתקרבים לפסח¹³.

בזה נכלל כל צרכי הסדר וצרכי יום טוב וכיו"ב

ב. [במעוות חטים] נכללים גם כל צרכי החג, עבור כל ימי הפסח (שבעה ימים, ובחול"ש שמונה ימים¹⁴), - צרכי הסדר (מצות, ד' כוסות וכו'), וצרכי יום טוב בכלל (בגדי יו"ט, ומאכלי יום טוב), וכיו"ב¹⁵.

שיתעלה במדריגתו שיצטרך יותר "צרכי החג"

ג. גם לאחר שכבר נתן לו צרכי החג, עליו להשתדל ולפעול עליו להתעלות לדרגה נעלית יותר, שאז יתוסף גם בהצורך דנתינת צרכי החג, בהתאם למעמדו ומצבו החדש¹⁶.

ליתן צרכי החג באופן שיוכל להכריז "כל דכפין כו"

ד. צריך להשתדל ביתר שאת וביתר עוז שלכל אחד ואחד מישראל (עד לקטני קטנים ברוחניות ובגשמיות¹⁷) יהיו כל צרכי החג, ולא רק עבורו, אלא גם באופן שיוכל להכריז "כל דכפין ייתי ויכול כל דצריך ייתי ויפסח"¹⁸.

ליום הולדתו הפרטית (לידת הגוף) בא' מימי השנה, לנצל יום הולדתו, "שמזלו גובר", כדי להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל עניני תורה ומצוות באופן של חידוש וכו'".

10) שם הערה הראשונה: "להעיר, שהענין דיום הולדת שייך גם לאחר ההסתלקות. . . זאת ועוד: יום הולדת שייך וקשור גם ליום ההסתלקות. . . ויתירה מזה - "כדאי הוא יום הלידה שיכפר על המיתתו".

11) משיחת כ"ה אדר תשמ"ח - התוועדויות ע' 460 ואילך. מנהגי יום הולדת נדפסו בפרטיות בסה"ש תשמ"ח ע' 406.

12) שיחת מוצאי שושן פורים תשמ"ט - התוועדויות ע' 464. וראה שיחת תענית אסתר ופורים תשמ"ח - התוועדויות ע' 411: "'גדול תלמוד שמביא לידי מעשה' . . . ומנהג ישראל תורה הוא, שמתחילים לתת משך זמן לפני פסח (החל משלושים יום קודם החג, יום הפורים)".

13) שיחת ערב פסח תש"נ - התוועדויות ע' 51.

14) שיחת מוצאי שושן פורים תשמ"ט - התוועדויות ע' 464.

15) ש"פ צו תנש"א - התוועדויות ע' 443.

16) ש"פ שמיני תשמ"ט הערה 116 - התוועדויות ע' 512. ובשוה"ג שם: "ועד"ז בנוגע להמשפיע - שהעילוי שלו צריך להיות שלא בערך לגבי העילוי שרוצה לפעול אצל המקבל, וכו'".

17) שם בהערה 80: "ברוחניות, ועאכו"כ אלה שהם קטנים רק בגשמיות".

18) שיחת ט"ז אדר תש"נ - בעת ה"יחידות" - התוועדויות ע' 399: "שיבואו ויסעדו על שולחנו הסעודה דפסח, סעודה של חירות".

מוקדש לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח, ולזכות הו"ח ר' רפאל יואל וזוגתו מרת חי' רחל ומשפחתם שיחיו זימערמאן

נא לתלות בכותלי בית הכנסת, ומצווה לפרסם בכל מקום! כתובתינו באינטרנט www.moshiach.net/blind

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

רק "די מחסורו אשר יחסר לו", אלא גם באופן ש"אתה מחוייב לעשרו", שכל אחד ואחד מישראל יהי' עשיר כפשוטו³⁰.

קניית בגדים ותכשיטים נכלל בצרכי החג

יד. [צרכי החג] כולל החיוב דשמחת החג אצל נשים ("אשה בעלה משמחה") - על ידי זה ש"קונה להם בגדים ותכשיטים"³¹.

נשים גם שייכות למצות הצדקה

טו. יש להדגיש גם שייכותן של הנשים למצות הצדקה, ויתירה מזה, שבנתינת הצדקה דנשים יש מעלה יתירה לגבי נתינת הצדקה דאנשים³².

חלוקת מצה שמורה

טז. כשהכריזו ע"ד ה"טנקים" בקשר ליי"א ניסן - צוה כ"ק אדמו"ר שליט"א להכריז ג"כ ע"ד חלוקת "מצה" שמורה³³.

לימוד הלכות החג

ללמוד דיני פסח מבעוד מועד כדי להספיק לקנות כו'

א. להסביר וללמוד דיני הפסח מבעוד מועד, כדי שיספיקו לקנות מצות כשרות, מצה שמורה, כלים חדשים, (או להכשיר הכלים), וכיו"ב³⁴.

להסביר הענין דביעור חמץ ברוחניות

ב. [הנ"ל] כולל גם להסביר הענין דביעור חמץ ברוחניות, להיות בן חורין מזה שנקרא בשם "חמץ" (וכן בשאר השמות שקראו לו חז"ל)³⁵.

לחנך הקטנים - מתחיל מהשאלה דד' הקושיות

ג. לחנך הקטנים (הן קטנים בשנים והן קטנים בדיעות) - "שלא ישנו התינוקות", (החל מהתינוקות שב³⁶) אלא אדרבה

30) משיחת ערב פסח תש"נ - התוועדות ע' 52: "ובנוגע לפועל - המעשה הוא העיקר": אף שבודאי קיימו כולם החיוב דנתינת צרכי החג (נוסף על החיוב הכללי דמצות הצדקה...) הרי, נוסף לכך שיתכן שישנם כאלה שמאיזו סיבה שתהי' צריכים להשלים נתינת צרכי החג, יכולים וצריכים כולם "להשלים" מלשון שלימות... ובהתאם לכך, יתנו לכאו"א שליחות-מצוה לתת לצדקה (כנהוג בכגון דא) - עבור צרכי החג, כהכנה להכרזה "כל דכפין כו' כל דצריך כו'".

31) ש"פ צו תש"נ הערה 138 - התוועדות ע' 29.
32) ש"פ ויקרא תנש"א - ע' 419: "כדאיתא בגמרא איתתא שכחא בביתא ויהבא ריפתא לעניי ומקרבא הנייתה. ולהעיר שמטעם זה (מעלת הצדקה דנשים) שותפו גם הנשים והבנות בהתוועדות המיוחדת. . עבור ה"בעלי-צדקה", לעורר ולזרז ע"ד ההוספה לצדקה ביתר שאת וביתר עוז".

33) בש"פ תזריע תשמ"ט ע' 535. וראה ש"פ שמיני תשמ"ט - התוועדות ע' 512: "הכנות לחג הפסח, לימוד הלכות החג, מעות חטים", חלוקת מצה שמורה וכיו"ב".

34) משיחת כ"ו אדר תנש"א - לידיד "מחנה ישראל" - התוועדות ע' 402: "[לאחר שכל המשתתפים שיחיו ניגשו לכ"ק אדמו"ר שליט"א לקבל ברכתו הק', ביחד עם שליחות-מצוה לצדקה - פנה כ"ק אדמו"ר שליט"א להשלוחים שיחיו ואמר:] וכו'".

35) שם.
36) "החל מה"תינוקות" שבו, היינו, הענינים שהם עדיין באופן של קטנות, "שלא ישנו", אלא אדרבה יפעלו פעולתם...".

מר"ח ניסן צריכים להוסיף וליתן באופן של הנהגה נסית

יא. מר"ח ניסן "שני שבתות"²⁶ לפני חג צריכים להוסיף בזה עוד יותר, ובהתאם לנתינת כח דר"ח ניסן באופן של הנהגה נסית, יותר מטבעו ורגילותו (גם דקדושה), כלומר, ליתן יותר ממצער ויותר מחומש, ועד - בלי גבול²⁷.

להשלים נתינת צרכי החג באופן של זריזות

יב. כשעומדים בסמיכות ממש לחג הפסח - יש להוסיף ולהשלים נתינת מצות חטים, וכל צרכי החג, ובאופן של זריזות, אשר, כללות ענין הזריזות מודגש ביותר בחג הפסח, החל מאפיית מצה שמורה בזריזות²⁸.

להשלים (מלשון - שלימות) נתינת צרכי החג בערב פסח

יג. יש לעורר ע"ד השלמת נתינת צרכי החג בשעות האחרונות דערב פסח²⁹ - שכולם יכולים "להשלים" מלשון שלימות, לא

26) שם ע' 414: "וכשם שהדברים אמורים בנוגע ללימוד הלכות הפסח, כן הוא גם בנוגע לנתינת חטים לפסח וכל צרכי פסח לנצרכים - שהתחלת ההתעסקות בנתינת צרכי החג היא שלושים יום לפני החג ו"שני שבתות" וכו'".

וראה ש"פ ויקהל-פקודי תנש"א - התוועדות ע' 386: "...מר"ח ניסן ע"י ההכנה המתאימה בימים האחרונים דחודש אדר, ובפרט שישנו שבוע שלם לפני ר"ח ניסן. ומה טוב שבבוא ר"ח ניסן יהיו כבר כל צרכי החג הדרושים לכאו"א מישראל".

27) ש"פ ויקרא תנש"א - התוועדות ע' 415-416: "...וכל זה - גם בימים שלפני ר"ח ניסן; ועאכו"כ מר"ח ניסן, שאז נעשה החידוש בעבודה באופן של הנהגה נסית - צריך להוסיף בנתינת צרכי החג יותר מטבעו ורגילותו (כולל גם טבע ורגילות דקדושה), כלומר, ליתן יותר ממצער ויותר מחומש, ועד - בלי גבול". וראה ש"פ תשא תש"נ - התוועדות ע' 417: "בעמדנו כעת בתוך שלושים יום קודם החג... המצוה דסיפוק צרכי החג להזולת צריכה להעשות באופן דנשיאת ראש בני ישראל ורצוא ושוב - הן בכמות והן באיכות: לכל ראש - נתינה באופן של הרחבה (נשיאת ראש) מצד הנותן, לא רק מעשר או אפילו חומש, אלא יותר מזה, [דאע"פ שאמחו"ל "לא יבזז יותר מחומש", הרי מבאר בזה אדה"ז, שבדורותינו אלה "יש להרבות מאד מאד בצדקה", ואין לחוש משום אל יבזז יותר מחומש". ועל אחת כמה וכמה בדורנו זה - כמה דורות לאחר אדה"ז, וביחד עם זה - הדור דנשיא דורנו, ממלא מקומו, ששמו יוסף מלשון הוספה, כולל - הוספה בצדקה, ויצחק, כולל - נתינת הצדקה בשמחה ובטוב לבב, בסבר פנים יפות], וכמו"כ נתינה באופן שפועלים נשיאת ראש אצל המקבל - ע"ז שנותנים הצדקה בסבר פנים יפות (שזהו עיקר בצדקה)".

28) משיחת י"א ניסן תשמ"ח - התוועדות ע' 50: "שלא יבוא לידי חימוץ ח"ו". ושם ע' 51: "ולכן, יסיימו עתה בענין הצדקה - לתת לכאו"א שליחות-מצוה לצדקה, וכן יעשו בשאר המקומות ששומעים את הדברים, לזכות איש את רעהו בשליחות-מצוה לצדקה, בענין שהזמן גרמא - מעות חטים. וכל המקדים וכל הזריז - הרי זה משובח". וראה ש"פ צו תש"נ - התוועדות ע' 29: "לנצל את הזמן שנותר עד לכניסת החג כדי להשלים ולהוסיף בנתינת מצות חטים (וצרכי החג) לכל הזקוקים, [ובהערה 139: ולא רק "די מחסורו אשר יחסר לו", אלא גם באופן של הרחבה, ועד לעשירות, כמו שבנוגע לעצמו רוצה ומשתדל שכל עניניו יהיו באופן של הרחבה ועשירות] כך שלא ישאר יהודי א' במעמד ומצב ד"דכפין" ו"דצריך". ובהערה 140: "וגם אז מקום לאמירת "כל דכפין כו' כל דצריך כו' - אילו יצוייר שתהי' אפשרות כזו וכו'".

29) "בזמן שמתר לטלטל ממון, ויתירה מזה, בזמן שמצוה (לא רק מותר) לטלטל ממון - עבור עניני תורה ומצוות" וכו'".

מוקדש לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח, ולזכות הו"ח ר' רפאל יואל וזוגתו מרת חיי רחל ומשפחתם שיחיו זימערמאן

נא לתלות בכותלי בית הכנסת, ומצווה לפרסם בכל מקום! כתובתינו באינטרנט www.moshiach.net/blind

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

- יפעלו פעולתם, החל מהשאלה דד' הקושיות [גם אצל ה"שאינו יודע לשאול"³⁸].

מראש חודש ניסן צריכים להוסיף בלימוד הלכות החג

ד. [בר"ח ניסן] "שתי שבתות" לפני החג, צריכים להוסיף בלימוד הלכות החג באופן נעלה יותר, הן בכמות הזמן והן באיכות הלימוד, (בדוגמת ההוספה דהנהגה נסית בר"ח ניסן)³⁹.

חודש ניסן

מכאן ולהבא להתנהג בחייו היום יומית בהנהגה ניסית

א. בהתחלת חודש ניסן דשנה חדשה: צריך כל יהודי להכריז - "אוישרייען" - על ידי הנהגה בפועל - [נוסף להצעה בהדיבור]⁴⁰ לכל העולם כולו: שמכאן ולהבא, מתנהג בהנהגתו בחייו היום-יומית באופן דהנהגה ניסית⁴¹.

(37) ש"פ ויקרא תשמ"ח הערה 120 - התוועדות ע' 444: "כולל גם הפעולה ד"את פתח לו" (אצל ה"שאינו יודע לשאול"), עד שגם הוא יגיע וישאל השאלה ד"בן חכם".

(38) ש"פ ע' 444: "כדי למחר ולזרז יותר את הסמיכות דפרה להחודש (הגאולה) - יש להוסיף עוד יותר בעבודת הכנה לפסח . . . במיוחד בנוגע לחג הקטנים . . . מהשאלה דהד' קושיות עד לסיימם וחותרם - "כולנו מסובין", ענין החרות".

(39) ש"פ ויקרא תנש"א - התוועדות ע' 415-414: "אף שההלכה היא ש"שואלין ודורשין בהלכות הפסח קודם הפסח שלושים יום", דלא כדעת רשב"ג, מ"מ, נוסף לכך שבנוגע לכל הפלוגות אמרו דז"ל ש"אלו ואלו דברי אלקים חיים" . . . יש לומר שבנידון דידן יכולים לקיים ב' הדעות גם במעשה בפועל. ובפשטות - שהתחלת הלימוד בהלכות החג היא שלושים יום לפני החג, וכשמתקרבים יותר לחג, "שתי שבתות" לפני החג צריכים להוסיף . . . ויש לומר הביאור בזה על פי המבואר בהמשך דברי הגמרא טעמא דרשב"ג . . . משה רבינו עומד בראש החודש ומזהיר על הפסח, שנאמר "החודש הזה לכם ראש חדשים" - שבה מרומז שהענין ד"החודש הזה לכם ראש חדשים" (הנהגה נסית) מהוה נתינת-כח להוספה בלימוד הלכות הפסח באופן נעלה יותר מהתחלת הלימוד שלושים יום לפני החג, ע"ד בדוגמת ההוספה דהנהגה נסית בר"ח ניסן לגבי הנהגה טבעית שלפני זה".

(40) ש"פ תזריע תשמ"ט - התוועדות ע' 528. ובהערה 61: "שהרי כל אחד בודאי מנצל בפועל הכחות שהקב"ה נותן לו, כולל כח הדיבור [עם כל הפירושים שבה, כולל כנגד הכ"ח עתים, וכיו"ב], ועיקר - להוציא כח הדיבור ושאר הכחות שלו מן הכח אל הפועל".

ושם ע' 533: "וכיון שישאר היום הולך וניתוסף בהנהגה ניסית, מובן, שאי-אפשר להסתפק בהכרזה דאתמול, אלא, צריכה להיות הכרזה חדשה בנוגע להנהגה נסית נעלית יותר. וכששואלים אותו: מה אתה צועק? כבר צעקת על זה אתמול? משיב: אין זו אותה צעקה דאתמול, כי, ההנהגה הניסית שעלי' היתה הצעקה אתמול, נחשבת היום להנהגה טבעית, והצעקה היום היא על הנהגה ניסית נעלית יותר".

(41) ש"פ ע' 527: "כך שכל באי העולם רואים בעיני בשר, ועומדים בהתפעלות מזה - שהנה יהודי שהנהגתו הטבעית היא למעלה מדרך הטבע (שלחם), ואצל (היהודי) הרי זה בלי כל התפעלות, אלא (בלשון הקודש) טבע, ובלשון העולם - הנהגה נורמלית, ובלשון עמא דבר - שאחרת אי אפשר להיות! ועד שאצל יהודי זה ההנהגה טבעית דעולם היא באופן ד"טבעו בארץ" - בהעלם, ובגלוי הוא באופן ד"ארים נסית" על ההרים . . . הנהגה נסית! . . . שהוא סומך ובונה הנהגתו לכתחילה על נסים, מצד היותו יהודי הרי זה (נס) גופא טבע, [והגם שהכלל הוא ש"אין סומכין על הנס" - הרי זה בנוגע לדבר שהוא נס בערכו; אבל כאשר הנס נעשה טבע, כפי שזה אצל יהודי (ובפרט בחודש ניסן) בעיני טוב וקדושה ועבודת ה' בתורה ומצוות (והנס שבה הוא רק בערך לאוה"ע וגדי הבריאה) - אפשר (ואדרבה) צריך להיות אצלו "סומכין על הנס". כולל הפירוש סומכין בכל כחו כהדין בקדשים - ובני"ה" בטבע "גוי קדוש"; וביחד עם זה - אינו מסתפק בזה, אלא

ב. בפשטות: לכל אחד ישנם דברים שעד עתה לא רצה לקבל על עצמו בחשבו שאין לו את הכחות בדרך הטבע לעשותם - הן בשיעורים בתורה, הן בצדקה, הן בעבודת בתפלה, ובעבודתו דכל מעשיך לשם שמים ובכל דרכיך דעהו⁴².

ג. עכשיו בשנה החדשה⁴³ הוא הזמן הכי מתאים לקבל על עצמו דברים חדשים שעד עתה אפשר שלא היו בכחו (והי' צריך נס כדי לעשותם), ובדאי יצליח בזה ובדרך הטבע⁴⁴!

ד. בהתאם ל"כלל גדול בתורה" ד"ואהבת לרעך כמוך" - הרי בנוסף שהוא עצמו עוסק בכל הני"ל, צריך גם להשפיע על יהודים אחרים שיתנהגו כך⁴⁵.

לחזק המנהג דאמירת הנשיא

ה. נעשה חלישות ר"ל בקיום מנהג זה דאמירת הנשיאים (ובפרט בנוגע לאמירת ה"הי רצון"), ומצוה לחזק המנהג⁴⁶, ובאופן דחמורין עלי וחביבין עלי [דברי סופרים] עד לחביבות של מנהג ישראל⁴⁷.

לאחרי שהנהגה נסית נעשית טבעו, עולה להנהגה נסית נעלה יותר (בערך לטבעו עתה), ופועל שגם זה גופא תהי' חלק מהנהגתו הטבעית, וכמו"כ נס למעלה מנס וכו".

(42) ש"פ ע' 529.

(43) וש"פ ע' 527: "ויש לומר, שבכל שנה בחודש ניסן (בדוגמא לפעם הראשונה שאז "בחר ביעקב ובניו") ניתוסף חידוש נעלה יותר ("החודש הזה לכם") בה"נסי נסים נעשו לו" שנעשו חלק מטבעו של יהודי וכו".

(44) ש"פ ע' 529. וש"פ ע' 528: "כאשר שואלים ליהודי: איך אפ"ל שבשר ודם - בגוף גשמי, שלכאורה קשור לחוקי הטבע - יוכל להתנהג למעלה מהטבע, וזו תהי' הנהגתו הטבעית? עונה היהודי: הוא נולד יהודי (שלא בבחירתו), עם נשמה . . . וישראל וקוב"ה כולא חד - יש לו הכח, שטבעו הוא למעלה מהטבע, ועד שאין זה פלא כלל . . . והגם שנמצאים בחו"ל ובזמן הגלות, כש"אותותינו לא ראינו" (שלא כבזמן העת שאז היו נסים גלויים) - הרי אדרבה: המטה מטה ביותר קשור עם הבכיה גבוה ביותר. ובנדו"ד: הנסים שישנם בזמן הגלות (וי"ל גם הכח שיהודי יתנהג בהנהגה נסית), כשאין בעל הנס מכיר בנסו, הם נסים גבוהים ביותר - למעלה מהנסים בזמן הבית! מזה מובן הכחות הנפלאים שנותנים ליהודי דוקא בזמן הגלות, ועאכ"כ בעקבתא למשיחא, כאשר גם מצד הטבע (טבע הזמן דשיחא אלפי שנין דהוה עלמא) כבר "כלו כל הקצין", ונמצאים בזמן קצר ממש לפני הגאולה [נוסף לזה שכוונת כל הגלות (גולה) הוא בכדי לגלות בו את האל"ף דאלופו של עולם ומזה יהי' "גאולה"] וכו".

(45) ש"פ ע' 529.

(46) "ולהעיר שאדמו"ר הזקן בסידורו לא הביא מנהג זה [ולהעיר שיש עוד ענינים שלא הביא בסידורו, אף שנוהגים כן. ואכ"מ]. וגם לאחרי שהוסיפו זה בסידור תורה אור ותהילת ה' (וכן בעוד סידורים) - הוסיפו זה בסוף הסידור, לאחרי התפלות, וגם שם - רק נסמן על זה בשוה"ג להקריאות של ימי חנוכה (שגם קריאות אלו הם הוספה לאחר זמן), ואחר כך ההוספה - של ה"הי רצון" (שאומרים אחר הנשיא). ואולי מפני זה נעשה חלישות ר"ל בקיום מנהג זה דאמירת הנשיאים (ובפרט בנוגע לאמירת ה"הי רצון"), שאף שהובא עד"ז בספרי גדולי ישראל, לא נזכר זה בשו"ע כמו אמירת הנשיא שהובא בצ"ע אדה"ז כנ"ל) ומצוה וכו". וראה ש"פ ע' 534: "שבחנוכה קורין בצ"ע (וממילא אין צרין לעורר על זה) ואילו בחודש ניסן נוהגין לקרות כל יחיד לעצמו, ולכן יש צורך לעורר ולהזכיר עד"ז קיום המנהג ועוד והוא העיקר - שעל ידי זה ממחרים ומזרזים חנוכה ביהמ"ק וכו".

(47) ש"פ תזריע תשמ"ט הערה 56 - התוועדות ע' 530: "ע"ד המבואר בנוגע למנהג הקפות בשמחת תורה".

מוקדש לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח, ולזכות הו"ח ר' רפאל יואל וזוגתו מרת חיי רחל ומשפחתם שיחיו זימערמאן

נא לתלות בכותלי בית הכנסת, ומצווה לפרסם בכל מקום! כתובתינו באינטרנט www.moshiach.net/blind

יחי אדונונו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד